

at være enig med Regjeringen, ogsaa vil slutte sig til Forslaget, som det foreligger, eller ialtsald tiltræde Forslaget i dets Hovedtræk. Der er indtil nu kun fremkommet een Udtalelse fra den Side, og endskjøndt det ærede Medlems (Strandflod) Foredrag ikke for Liden foreligger trykt, ialtsald ikke for mig, har jeg dog det levende Indtryk fra den Tid, jeg hørte det ærede Medlems Foredrag, at det nærmest kunde betragtes som gaende imod Forslaget i dets Helhed. Thi Udtalelser om, at en Reform, i visse Retninger overensstemmende med Lovforslaget, kunde være ønskelig, bliver jo betydningsløs, naar man ikke vil det, som ved Siden deraf er nødvendigt, for at Forslaget skulde blive til Lov. Naar det ærede Medlem troede at kunne henvise Regjeringen til at søge de fornødne Kompensationer paa andet Omraade — og der mindes jeg ikke, at det ærede Medlem henviste til Andet, end at Regjeringen kunde søge gennem en Lillaagsbestatning af alt Skovareal at finde en Kompensation for de Millioner, som skulde opgives paa de indirekte Skatter —, saa ved jeg ikke, om jeg har misforstaaet det ærede Medlems Udtalelser; men har det ærede Medlems Udtalelse været en saadan, maa den vel nærmest betragtes som en Spøg. Naar det erindres, at Landets hele Skovareal neppe overstiger 350,000 Tønder Land og at af dette Areal vistnok idetmindste 100,000 Tønder ere besatte som Ager og Eng, idet det er Ager og Eng, der er inddraget til Skov, og at af Resten vel ca. 25,000 Tønder Land, omtrent en Krediedel, er i Statens Eie og altsaa ved en Bestatning ikke giver Staten nogen Indtægt, ja saa kan der blive, høit regnet, et Par Hundrede Tusinde Tønder at ombestatte. Den nuværende Skovskuld er jo 6—7,000 Tønder. Derfor Skovarealet bestattes efter de almindelige Regler, vil vel det Areal, som nu bærer Skovskuld, efter sin Gjennemsnitsbonitet kunne komme til at bære noget som en halv Snæs Tusinde Tønder Høikorn Ager og Eng, og dersom Skatterne paa disse 10,000 Tønder Høikorns nyvundne Statteobjekter skulde være Kompensation for Afgangen i de nuværende Goldindtægter, vilde Afgangen i disse vistnok blive saa forsvindende smaa, at Saa ville kunne opdage dem, Ingen mærke dem. Jeg savner i ethvert Tilfælde Evnen til at forstaa, hvorledes der skulde kunne udbringes Noget af den Tanke, det ærede Medlem fremsatte, og, jeg vil sige til, jeg savner ogsaa Willien til at foretage en efter min Mening uretfærdig Bestatning. Ikke at jeg skulde mene, at Skovejerne her i Landet skulde have en nedartet Ret til at yde Mindre i Stat af deres Eiendomme, end der ydes af tilsvarende andre Eiendomme — langt fra —, men jeg vilde anse det for en Uret at kræve den samme Stat, saa længe man ikke indrømmer Skovejerne den samme Frihed til at benytte deres Eiendom. Det maa vel erindres, at Skovejerne ikke have

det, og saalænge det ikke er Tilfældet, skulde jeg formene, at det er en noget ubillig Fordring, at de af en Eiendom, som de kun maa benytte paa en Maade, hvorved den bevislig giver langt mindre Jordrente end den øvrige Jord, anvendt til anden Brug, ogsaa skulde yde den samme Skat.

Jeg skal nu dvæle nogle Dieblikke ved forskjellige Bemærkninger, der ere fremkomne i Anledning af det foreliggende Forslag, og jeg skal da først udtale min fulde Anerkjendelse af, at samtlige Lædere have godkendt Nødværelsen af de Hovedprinciper, hvorefter Lovforslaget er udarbejdet. Det gjælder ikke mindst om det Princip, at man saavidt muligt skal lette Indførselen af Raastoffer og andre Hjælpemidler for vor Industri. Der er, saavidt jeg mindes, kun een æret Læder, som imidlertid ikke er paa sin Plads idag, nemlig det ærede Medlem for 4de Kreds (Fallefen), der har udtalt sig tvivlende, ikke alene om Virkningen af Ophævelsen af Tolden paa Raastoffer, men overhovedet om Ophævelsen af andre Goldsatser; jeg tror endog, han brugte det Udtryk, at en Ophævelse af al Gold her i Landet vilde ikke bringe Samfundet nogen Lykke eller Betsignelse. Jeg kan forsaavidt være enig med det ærede Medlem, at jeg tror, at, dersom man med et Penneskrøg ophævede hele Goldbloven, uden at sætte noget Andet i Stedet, vilde man frembringe mere Ulykke end Gavn, thi saa vilde man ødelægge langt Mere, end hvad man opbyggede, man vilde ødelægge alt det, der bestaar og blomstrer under den hidtidige Betsyttelse. Men paa denne enkelte Undtagelse nær have samtlige Lædere godkendt Nødværelsen af en af de Hovedtanke, der have været ledende for mig, nemlig den, saavidt muligt at frigjøre Raastoffer og Hjælpemidlerne for Industrien for Gold. Flere ærede Medlemmer have yttret Tvivl, om Lovforslaget i saa Henseende gif vidt nok. Man har blandt Andet nævnt uforarbejdet Træ som et Stof, der formentlig burde tilstedes toldfri Indførsel. Afstæffelsen af Tolden paa uforarbejdet Træ ud over, hvad Lovforslaget indeholder, vilde foranledige et Tab for Statskassen af omtrent 560,000 Kr. Der er altsaa allerede en alvorlig finantseel Indvending mod at gaa saa vidt. Men det er ikke det Æneste. Jeg ser ikke rettere, end at det uforarbejdede Træ kun for en mindre Del kan drages ind under Begrebet Raastoffer for vor Industri; den langt overveiende Del gaar umiddelbart over i Konsumen som Byggemateriale. Det tjener altsaa ikke til Tilvirkning af en Vare, med Hensyn til hvilken der er nogen Konkurrence mellem os og Udlandet; det gaar umiddelbart ind i den indenlandske Forbrug, fixeres der. Man vilde jo kunne sige, at det ogsaa er til Vættelse for Industrien, naar de Bygninger, den har nødvendig, kunne tilveiebringes billigere; men det er dog saa langt borte søgt,